

VII Правда-та на Подкраля.

Иосифъ бѣше казалъ правото.... за да донесѣтъ на Мазаніела женѣ му вситѣ рыба̀ри отъ залива съедине- ны и съсѣ омытени лади́и, отидохѣ въ Амалфіо да търсятъ Пузолянкѣтъ, ко́йто наричахѣ вече подкралицѣ Неапол- скѣ, кѣмъ ко́йто прѣдварително проводи́хъ царскѣ прѣ- мѣнѣ обнизанѣ и обшитѣ съ елмазы, ко́йто бѣхѣ намѣ- рили въ Подкраве́вытъ палаты.

Наближаваше вече опрѣдѣленвы́тъ за вращаніето имѣ часть. Всичко множество облечено като въ празникѣ ча- каше на край морето, и една блескава и торжественнѣ ко- лесница бѣше ся отреди́ла за да прѣнесе царицѣтъ на народа прѣзъ срѣдѣ градѣтъ....

И въ срѣдѣ всичкы тѣзи величія Мазаніелъ стоеше облеченъ въ рыба̀рскытъ си дрехы.

Внезапно вы́къ голѣмъ ся дига, шапкы ся хвърляхѣ на възбогѣ съ въсьхыщеніе, народѣтъ ся ру́кнѣ на възъ е́днѣ странѣ, екотѣтъ на клепалата ся сливаше съ грѣмѣтъ на пушкалата.

— Ето; ето Подкралицата! честь и слава на Господѣжѣ Аніелицѣ.

Сърцето на рыба̀ря тупаше вече толкозъ силно, що- то очевидно подбутваше дебелѣтъ му ризѣ.

И окото му отъ любовь по остро отъ на всичкы другы, най напрѣдѣ съгледа и позна на вѣтрѣ още въ заливѣтъ флотицѣ отъ лади́и, която идеше кѣмъ Неаполь. И колкото по на самѣ идеше това дру́жинство, отличи- телно вече ся разпознавахѣ обкыченнытъ съ цвѣтія прѣ- порцы, и жена тихо возена и свѣтло прѣмѣнена ся распо- знаваше на лади́ѣтъ ко́йто бѣше посрѣдѣ.

И въздухѣтъ трепереше отъ выкове — ето Подкра- лицата! честь и слава ней!

Но тутакъ си приблѣди́тъ, дозеленѣ Мазаніелъ и ся